

[Krag.]

af denne Lovgivning. Men det var jo den gamle Lovgivning, jeg kritiserede. Skulde det virkelig være forbudt, fordi den højtærede Minister fremsætter Forslag om en ny?

Hans Forslag til Omdannelse af Forsørgelseslovgivningen har jeg hverken omtalt eller kritiseret af den gode og simple Grund, at jeg intet kendte til dem, men jeg har advaret den højtærede Minister mod at møde med Forslag om en samlet Udgiftsforøgelse. Jeg vidste, at han vilde foreslaa en saadan. Han har jo selv ad alle de Veje, der stod ham aabne, gennem Proklamationer til Pressen, gennem Møder ude i Landet, ja, selv gennem Tidsskrifter, der udkommer udenfor vort Lands Grænser, redegjort for, hvad han i saa Henseende havde i Sinde, og den Advarsel, jeg paa dette Punkt rettede til ham, maa jeg fastholde. Jeg har raadet den højtærede Minister til at faa overklippet den Traad, hvormed Finansministeren har etableret en organisk Sammenhæng mellem den højtærede Ministers Reform og Ændringer i Formuebeskatningen. Jeg har gjort det med velberaad Hu, og havde Ministeren lyttet til disse advarende Ord, havde hans Udsigt til at naa frem med sine Reformplaner ganske sikkert været væsentlig større, end de nu er. Men aldrig havde jeg tænkt mig, at jeg derved skulde fremkalde en saadan Eksplosion som den, vi var Vidne til i Aftes.

Jeg kan nu nok tænke mig, hvad det i første Række var, der opirrede den højtærede Minister. Noget af det allerværste, den højtærede Socialminister kan komme ud for, er at mærke blot den svageste Antydning af det, han kalder Haan, i en andens Ord. Jeg havde haanet den højtærede Minister. Ja, jeg maa sige, det har ikke været min Hensigt, og jeg maa føje til, at jeg er vel bekendt med, at det ligger overordentlig fjernt fra den højtærede Socialminister at gøre andre til Skive for en vel udtænkt Spot — overordentlig fjernt. Jeg forstaa derfor godt, at naar den højtærede Minister tror sig ude for noget saadant, oprører han og eksploderer som i Aftes. Jeg vidste jo nok, hvilken Pris den højtærede Socialminister holder sig i, men skulde det at tvivle en Smule paa hans Navigationskunst — jeg gør opmærksom paa, at det er en Trykfejl, naar der staaar Navigationskurs, det var Navigationskunst, jeg talte om — virkelig være en Haan, kommer man til at omgaas den højtærede Socialminister med større Forsigtighed, end jeg vistnok evner; thi den højtærede Minister faar undskyldte, at en og anden, bl. a. jeg, ikke altid maaler

den højtærede Minister med den samme Alen som den, han anvender paa sig selv, og derfor kan jeg undertiden ogsaa komme til en anden Prisbedømmelse end den, Ministeren satte sig selv til.

Men nu kan den højtærede Minister jo spørge mig, hvorfor jeg har en saadan Tvivl, hvorfor jeg tvivler paa hans Navigationskunst, naar Talen er om at føre denne — som jeg har udtrykt det — mægtige Fregat i Havn. Det skal jeg gerne sige den højtærede Minister: Jeg tvivler paa den, fordi det forekommer mig — og jeg bliver i stigende Grad overbevist om, at det desværre er rigtigt —, at den højtærede Minister har en Bygningsfejl i sit Øje, som lader ham se alt det, der ligger udenfor hans egen Person, og hans egen Opfattelse, som forvredent, smaat, ubetydeligt, som man med en eller anden voldsom Gebærde kan feje til Side. Og paa denne Baggrund finder den højtærede Minister saa i alt for høj Grad sig selv som den eneste retlinede, som den store. Derfor er det, jeg frygter for, at den højtærede Minister vil være en daarlig Anfører paa den store Reforms vanskelige og stenede Vej frem mod Maalet: at Reformen faar Lovskraft; men jeg vil ikke desto mindre sige til den højtærede Minister, trods alt, at jeg nærer et sikkert Haab om, at naar vi kommer til Arbejdet med denne Sag, maa den højtærede Ministers Nerver, der i Aftes øjensynligt befandt sig i Urotilstand, være saaledes restituerede, at vi med Udsigt til et Resultat kan gaa til Arbejdet. Trods den Indledning til det Samarbejde, den højtærede Minister paakalder, som han præsterede i Aftes, og som han formodentlig har fundet fremmende for dette Samarbejdes Formaal, vil jeg dog sige til den højtærede Minister, at det er mit Haab, at frugtbar Forhandling om denne Sag kan komme i Stand, og jeg erklærer mig rede til at medvirke til den, lige saa langt Principperne efter min Mening kan bære.

Jeg vil saa sige til den højtærede Minister, at hvis det skulde lykkes ham at føre denne stolte Fregat frem, saa den kan kaste Anker i hans Berømmelses Havn, skal jeg, trods Gaarsdagen, være den første til at fuldt Hjerte at lykønske ham.

Den højtærede Indenrigsminister beskæftigede sig paa sin sædvanlige, elskværdige personlige Maade med min Person. Den højtærede Indenrigsministers Bemærkninger er der ikke Anledning for mig til at komme synderlig dybt ind paa. Om nogen Skadefryd i mine Bemærkninger, som den højtærede Minister mente at have fundet, var der aldeles ikke Tale; jeg ønskede kun at faa